

підвищення працездатності населення продукти харчування повинні бути високої якості та в широкому асортименті.

А це у свою чергу вимагає комплексного відродження тваринницької галузі, для якої необхідні великі кошти для будівництва тваринницьких приміщень, оновлення матеріально-технічної бази, купівлі високопродуктивних тварин та ін.

Для вирішення цього спірного питання запропоновано, з одного боку, здійснювати державне регулювання економіки і фінансову підтримку аграріїв, з іншого, – надати їм ринкову незалежність, яка не звільняє від відповідальності, а навпаки, її посилює

На теперішньому етапі освоєння ринкових відносин особливе місце посідає організаційно-економічний та господарський механізми формування конкурентоспроможного продовольчого ринку, функціонування яких повинно ґрунтуватися на прискореному розвитку й підвищенні ефективності агропромислового виробництва.

Вступ України до Світової організації торгівлі вимагає створення нової моделі розвитку вітчизняної економіки, яка повинна базуватися на основних чинниках інноваційного розвитку. Тваринницька галузь як одна з провідних у сільському господарстві особливо потребує інноваційних перетворень для підвищення ефективності господарської діяльності.

Список використаних джерел

1. Андрійчук В.Г. Економіка підприємств агропромислового комплексу: підручник / В.Г. Андрійчук. – К.: КНЕУ, 2013.

2. Державна політика фінансової підтримки розвитку аграрного сектора АПК : монографія / М. Я. Дем'яненко, П. Т. Саблук, В. М. Скупий [та ін.] ; [за ред. М. Я. Дем'яненка]. — К. : ННЦ ІАЕ, 2011. — 373 с.

3. Кириленко І. Г. Перспективи вітчизняного АПК в контексті сучасних проблем та нових ризиків / І.Г. Кириленко, М.І. Сігал// Економіка АПК, - 2007, №11, с. 61.

4. Лупенко Ю. О. Стратегічні напрями розвитку сільського господарства України на період до 2020 р. / Ю. О. Лупенко, В. Я. Мессель-Васеляк ; [за ред. Ю. О. Лупенка, В. Я. Мессель-Васеляка]. — К. : ННЦ ІАЕ, 2012 р. — 182 с.

5. Суліма М. І. Економічна ефективність виробництва продукції в сільськогосподарських підприємствах / М.І. Суліма// Економіка АПК, - 2009, №2, с.88

Боднар Андрій В'ячеславович,

студент спеціальності 8.03050401 «Економіка підприємств»

економічного факультету Подільського державного

аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: к. е. н., доцент Корженівська Н.Л.

МАРКЕТИНГОВА СТРАТЕГІЯ І РОЗВИТОК ІНФРАСТРУКТУРИ ЗЕРНОВОГО РИНКУ

Аграрну політику в області щодо зернового господарства як економічної системи можна розглядати як постійний процес оптимального вибору варіантів розвитку співзалежних галузей агропромислового комплексу та ефективного управління цими процесами в умовах формування ринку зернової продукції.

Ринок зерна за своєю природою, це – сукупність ринків продовольчого, насінневого,

кормового зерна та зерна для промислової переробки. У зв'язку з цим для забезпечення стабілізації і наступного розвитку зернового господарства необхідно серед інших завдань прискорити реформування сільськогосподарських підприємств, адаптацію їх господарської та виробничої структури до вимог ринку.

Тому вкрай необхідна поточна і прогнозна оцінка ринкових можливостей підприємств зернової сфери, які повинні враховувати як внутрішній потенціал виробничої системи, так і зовнішнє середовище, в яких підприємство буде реалізовувати свої потенціальні можливості.

Серед інших факторів створення нового покоління сортів і гібридів зернових культур, поліпшення насінництва, впровадження нових технологій вирощування, зберігання та переробки з використанням наукових досягнень в усіх галузях землеробства і рослинництва. Велике значення матимуть становлення господарської самостійності виробників, хлібоприймальних та переробних підприємств, а також розвиток ринкових відносин на різних рівнях.

Досягнення стійкості зернового господарства в частині забезпечення поступово зростаючих запланованих обсягів виробництва при стійкій ефективності багато в чому залежить від раціонального розміщення і спеціалізації сільськогосподарського виробництва, раціонального поєднання загальнодержавних інтересів з інтересами регіонів, ефективним використанням їх природно-ресурсного та економічного потенціалу, в тому числі забезпечення зерновими ресурсами тваринництва [1, с. 7].

Не залежно від форми власності діяльність усіх зерновиробників буде спрямована на збільшення виробництва зернової продукції та підвищення її якості, що в умовах конкуренції набуває особливого значення. У зв'язку з цим розробка стратегії розвитку зернового господарства має передбачати матеріально-технічне забезпечення та форми його використання, ефективне використання агро ресурсів, кредитно-фінансові відносини, інноваційно-інвестиційні проекти. Для здійснення управління та ефективної реалізації зазначеного необхідні детермінанти та прогнозні моделі розвитку зернового господарства регіону. Необхідна оцінка стану внутрішнього ринку та експортних можливостей, розвиток форм господарювання та формування правового поля, оцінка стану потенціалу товаровиробників, розробка ефективних систем економічної безпеки, що особливо актуально в умовах глобалізації ринку.

У перспективі в Хмельницькій області необхідно мати достатню кількість продовольчого і фуражного зерна для повного забезпечення власних потреб, а також для експорту його на зовнішній ринок. Обсяг виробництва зерна та його ринок повинні формуватися з урахуванням пріоритету внутрішньо-ринкового попиту на продовольче зерно та кормові ресурси, а також сталого експортно-орієнтованого розвитку зернового господарства [2, с. 18].

У зерновому господарстві не налагоджена система контролю за якістю продукції. Існуючі організації через відсутність єдиних методичних підходів не здатні здійснювати планомірну роботу по поліпшенні якості зерна. Спеціалісти сільського господарства позбавлені можливості брати участь у взаєморозрахунках між господарствами і заготівельними організаціями. Система управління якістю продукції потребує удосконалення, здійснення організаційно-економічних заходів, що гарантували б її вплив на збільшення виробництва зерна з високим вмістом білка.

Враховуючи закони ринкової економіки і специфіку функціонування зернопродуктового підкомплексу, формування ринку зерна передбачає: надання

господарської самостійності товаровиробникам і створення умов для конкуренції; зміну порядку розподілу ресурсів зерна; перехід на економічні методи державного регулювання ринкових відносин [3, с. 45].

Удосконалення системи управління зерновим ринком повинно йти у двох напрямках: збереження системи державних органів управління зерновим ринком по всій технологічній структурі – виробництво, зберігання, транспортування, переробка та реалізація; розвиток господарських структур управління за принципом заінтересованості всіх учасників зернового ринку створювати різні галузеві та територіальні структури. При цьому, якщо господарські органи управління можуть бути різні і змінюватися, то державні органи повинні стати стабільними структурами.

Список використаних джерел

1. Кириленко І. Г. Зернове господарство та ринок зерна в Україні / І.Г. Кириленко // Економіка АПК. – 2014. – № 9. – С. 3-10.
2. Чмирь С.М. Напрями удосконалення регіонального розміщення та структури виробництва зерна в Україні / С.М. Чмирь // Економіка АПК. – 2014. – № 12. – С. 17-21.
3. Захарчук О.В. Регіональні аспекти регулювання економічних відносин у зернопродуктовому підкомплексі АПК / О.В. Захарчук // Економіка АПК. – 2014. – № 4. – С. 43-47.

Букзеева Анастасія Александровна,

студентка спеціальності 1-74 01 01 «Економіка і організація виробництва в отраслях АПК» економічного факультета УО «Белорусской государственной сельскохозяйственной академии», Горки, Республіка Беларусь.

Научный руководитель: к. э. н., профессор Быков В.В.

ТИПЫ КОНФЛИКТНЫХ ЛИЧНОСТЕЙ И ИХ ХАРАКТЕРИСТИКА

Предметом нашего исследования является изучение конфликтности в коллективе. Материалами для написания статьи послужили труды отечественных и зарубежных ученых по изучению конфликтов и проблемах разрешения конфликтных ситуаций в коллективе. Конфликт – это столкновение противоположно-направленных целей, интересов, позиций, мнений. Конфликт, как явление действительности, становится конфликтом тогда, когда столкнувшиеся в нем противоречия людей лично для них значимы и между ними возникает противоборство. До тех пор, пока нет столкновения личностных интересов, нет конфликтов, есть лишь различные мнения по поводу какого-либо предмета [1].

Нами проведено тестирование для определения степени конфликтности (таблица 1). По этой методике в опросе участвовало 24 студента [2].

Интерпретация результатов следующая: сумма баллов, равная 70 – 60 баллам, указывает на очень высокую степень конфликтности; 60 – 50 баллов – на высокую; 50 – 40 баллов – на выраженную конфликтность. Ниже 40 баллов указывает на склонность избегать конфликтных ситуаций.

На основании приведенных результатов исследования можно сделать вывод, что 70 - 60 баллов имеют 8,3 % опрошиваемых, 60 –50 баллов имеют 16,6 %, то 50 до 40 баллов – 41,6% участников опроса и ниже 40 баллов – 33,3%. Это говорит о том, что в данном коллективе сложилась ситуация, которая имеет выраженную конфликтность.